

בבית המשפט העליון

רע"ב 159/13

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המבקש: מרק שפירו

נגד

המשיב: שירותי בתי הסוהר

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-
לוד בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים מיום
12.12.2012 בעת"א 31665-07-12 שניתנה על ידי כבוד סגן
הנשיא א' טל

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפני בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים מיום 19.12.2012 (עת"א 31665-07-12, סגן הנשיא א' טל). ההחלטה דחתה עתירה שהגיש המבקש נגד החלטה של שירותי בתי הסוהר (להלן: המשיב) שלא לאפשר לו להכניס לבית הכלא מחשב לוח המכונה "טאבלט" ומתקן זיכרון חיצוני מסוג "דיסק און קי", כדי להיעזר בהם לצורך עיון בחומר הקשור למשפטו. נגד המבקש הוגש כתב אישום שייחס לו ביצועה של עבירת רצח והוא נמצא במעצר עד תום ההליכים החל מיום 1.5.2012.

2. בהחלטתו קבע בית המשפט קמא, לצד דחיית הבקשה שהוגשה, כי מן הראוי לאפשר לאסירים לעיין בחומרים משפטיים הקשורים להגנתם, בייחוד במקרים שבהם ישנו חומר ראיות רב שניתן לצפות בו רק באמצעות מחשב. לפיכך, נקבע בה כי על המשיב לפעול כמיטב יכולתו על מנת לאפשר למבקש לצפות, באמצעות מחשב מעוקר, בדיסקים שיספק בא-כוחו של המבקש, וזאת בתנאים ובמועד שיקבע המשיב ובהתחשב במועדים של ההליך המשפטי בעניינו של המבקש.

3. לטענת המבקש, הלכה למעשה, המשיב לא העמיד לרשותו אמצעים לעיין בחומרים הקשורים למשפטו, וזאת מכיוון שאין ברשותו של המשיב די מחשבים מעוקרים. המבקש שב וביקש שיותר לו להכניס מכשיר "טאבלט" מעוקר על מנת שיוכל להיערך לפרשת ההגנה במשפטו.

4. בתגובה מטעם המשיב נטען כי יש לדחות את הבקשה. ראשית, נטען כי טענות בדבר אי-קיום החלטתו של בית המשפט קמא אינן אמורות להיבחן במסגרת בקשת רשות ערעור. עוד נטען בה כי ביום 6.2.2013 הסתיים משפטו הפלילי של המבקש ונגזר דינו למאסר עולם לאחר שהורשע בעבירת רצח. בנסיבות אלה, כך נטען, התייתרה הבקשה ככל שזו הייתה מכוונת לעיון בחומרים על מנת להתכונן למשפט.

5. לגופו של עניין, טען המשיב, כי בעקבות החלטתו של בית המשפט קמא הותקן בבית הסוהר "הדרים", שבו הוחזק המבקש באותה עת, מחשב נייד עם תוכנת "תקדין", אשר המבקש עשה בו שימוש רב, תוך השגחה של סוהר. בנוסף, נטען בעניין זה כי למבקש ניתנה הזדמנות לצפות בחומר הקשור למשפטו, ובכלל זה בדיסקים, יחד עם בא-כוחו, וללא הגבלת זמן. על כך הוסיף המשיב גם כי נמסר למבקש כי יוכל לעיין בחומר שיינתן לו על-גבי דיסק גם בלא נוכחות של בא-כוחו, אולם בפועל הוא לא ביקש לעשות כן, וכשנשאל על-כך, השיב כי בא-כוחו טרם הכין עבורו את החומר. בנוגע לעיון בחומר באמצעות טאבלט, טען המשיב כי הכנסת מכשיר מעין זה מהווה סיכון מן ההיבט של אבטחת מידע.

6. בהחלטתי מיום 21.3.2013 הוריתי למבקש להודיע האם הוא עומד על עתירתו לנוכח האמור בתגובה מטעם המשיב. המבקש שהיה מיוצג בבית המשפט קמא, והגיש את הבקשה הנוכחית בעצמו, לא הגיש הודעה כאמור. בהמשך, ביום 25.4.2013 הוא הגיש בקשה למינוי סנגור ציבורי לצורך הדיון בבקשת רשות הערעור שבפני. בהחלטותיה מיום 28.4.2013 ומיום 11.6.2013 הורתה הרשמת ל' בנמלך למבקש להגיש הודעה בהתאם להחלטתי מיום 21.3.2013, בשים לב לכך שבמקרה בו מתייתר ההליך כולו ממילא מתייתרת גם בקשה למינוי סנגור ציבורי לשם ייצוג בו. רק ביום 19.6.2013 הוגשה הודעה מטעם המבקש, במסגרתה הוא הודיע כי הוא עומד על בקשתו להכניס לבית הסוהר מכשיר טאבלט מעוקר כדי להתכונן להליכים משפטיים בעניינו.

7. לאחר שעיינתי בבקשה, בתגובה וביתר החומרים שבפני, הגעתי לכלל דעה כי דין הבקשה להידחות. הלכה ידועה היא, כי יש מקום להעניק רשות ערעור על פסק דין

שניתן בעתירת אסיר רק במקרים שבהם מתעוררים שאלה משפטית עקרונית או עניין בעל חשיבות כללית החורג מעניינם של הצדדים (רע"ב 7/86 וייל נ' מדינת ישראל (26.6.86)). הצדדים שבפני לא חלוקים על עצם זכאותו של המבקש לעיין בחומרים הקשורים למשפטו, אלא רק על האופן שבו יתאפשר עיון זה – האם באמצעות דיסק ומחשב מעוקר, כפי שנקבע על-ידי בית המשפט קמא, או שמא באמצעות מכשיר טאבלט אישי. מחלוקת זו אינה מחלוקת משפטית עקרונית או כזו שיש לה חשיבות כללית המצדיקה רשות ערעור. באשר לטענות המבקש בכל הנוגע ליישום החלטתו של בית המשפט קמא, הרי שבקשת רשות ערעור אכן אינה ההליך המתאים לדיון בהן.

8. למעלה מן הצורך אציין, כי גם לגופו של עניין לא מצאתי פגם בהחלטתו של בית המשפט קמא. ההחלטה כי המבקש יהיה רשאי לצפות בחומרים הקשורים למשפטו באמצעות דיסק במחשב מעוקר שיספק לו המשיב היא החלטה שנמצאת במתחם שיקול הדעת של המשיב, בשים לב למכלול ההיבטים הנוגעים לניהולו של בית הכלא (ראו: רע"ב 4035/07 פלוני נ' שירות בתי הסוהר, פסקאות 6-7 (10.12.2007); רע"ב 3249/09 מדינת ישראל נ' הרשטיק, פסקאות 10-11 (30.06.2009)).

9. אשר על כן ונוכח השלב המאוחר בו הוגשה הבקשה למינוי סנגור ציבורי – לאחר הגשת בקשת רשות הערעור והגשת התשובה מטעם המדינה – אני מורה גם על דחייתה של בקשה נוספת זו (לדיון בנסיבות בהן יש למנות סנגור ציבורי במסגרת עתירת אסיר, ראו והשוו: רע"ב 4914/12 זוזוליה נ' משטרת ישראל, פסקה 5 (2.8.2012); רע"ב 5716/12 קייס נ' שירות בתי הסוהר, פסקה 13 (10.10.2012)).

10. סוף דבר, הבקשה נדחת. בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, י"ז בתמוז התשע"ג (25.6.2013).

ש ו פ ת